

DE INHOUDELIJKE
MOTIVERING

4.5	Fair-trial beginsel	22
4.5.1	De beoordeling beroepschriften	22
4.5.2	Buitensporige lange duur van de procedure	22
4.5.3	Afbreuk aan de mogelijkheden van verdediging	23
4.5.4	Een beginsel is geschonden	23
5.	Schuldvordering	24
5.1	Ontstaan van schade	24
5.2	Vordering	25
5.3	Aansprakelijkheid	26
5.4	Toerekening	26
6.	Juridisch kader	28
6.1	Inleiding	28
6.2	Aanleveren ID-kaart zonder vingerafdrukken	28
6.3	Plicht om schade te beperken	30
6.3.1	Tussenbalans	31
6.3.2	Een ongebruikelijke rechtsgang	32
6.4	Marginale toetsing	35
6.4.1	Beleidsvrijheid overheid ontbrak	36
6.4.2	ID-kaart valt buiten de EU-Verordening	36
7.	Rechtsgrond	37
7.1	Algemeen	37
7.2	Fundamentele vrijheden	37
7.3	Evenredigheidsbeginsel	38
7.7	Toegang tot de bestuursrechter	39
7.5	De Hoge Raad der Nederlanden	40
7.5.1	Geen andere rechtsgang	41
7.5.2	Schade blijkt onvermijdelijk	41
7.5.3	De wet is niet toereikend	42
7.6	Ontvankelijkheid	42
7.6.1	Toewijzing schadevergoeding	43
7.6.2	Jurisprudentie	43
7.6.3	Het arrest Staat/Van Gelder	44
7.6.4	De minister bekend schuld	46
7.6.5	Ministeriele verantwoordelijkheid	47
7.6.6	Belofte landadvocaat om schade in te dekken	48

5.3 Aansprakelijkheid

In dit dossier is de burgemeester aansprakelijk voor de ontstane schade. Vooral omdat hij stelt dat bezwaar tegen de paspoortwet niet mogelijk is.

Het bestreden besluit komt hiermee feitelijk in strijd met art. 8 EVRM. Artikel 8 is een rechtstreeks werkende bepaling waarop een ieder zich tegen de overheid kan beroepen. Op grond van artikel 94 Grondwet vinden wettelijke voorschriften ook geen toepassing indien de toepassing niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepaling van verdragen. Daaronder moet het EVRM nu ook zeker worden geschaard.

Het standpunt van verweerder (burgemeester van Voorburg in deze), dat de paspoortwet niet inhoudelijk zou kunnen worden getoetst, is genomen in strijd met art. 94 van de Grondwet. Evenals met art. 8 EVRM. Het "dwingende karakter van die wetgeving" kan daarom niet afdoen aan verweerders verplichting eisers inhoudelijke bezwaren tegen afgifte van zijn vingerafdrukken in het kader van de aanvraag voor een identiteitskaart of een paspoort buiten beschouwing te laten.

Volgens de wet is een burgemeester gewoon verplicht zelfstandig te besluiten om het EVRM te laten prevaleren boven de paspoortwet.

De overheid daarentegen verplicht een burgemeester zonder meer de Nieuwe paspoortwet toe te passen. Als gevolg waarvan principieel vingerafdrukweigeraars nu buiten de maatschappij worden geplaatst. Vooral vanwege de identificatieverplichtingen waar men tegen aanloopt

5.4 Toerekening

Een burgemeester is ambtshalve betrokken bij de uitvoering van deze Paspoortwet. En natuurlijk ook verplicht daar loyaal aan mee te werken.

De paspoortwet is tegelijkertijd zelf ondergeschikt aan hogere wetgeving

Als een burger zich in een procedure op deze hogere wetgeving beroept, is de burgemeester verplicht het bezwaarschrift hieraan ook te toetsen.

In het besluit op het bezwaarschrift kan niet worden volstaan met de mededeling dat geen identiteitskaart verstrekt kan worden omdat een aanvraag niet volledig is. Vooral omdat iemand geen vingerafdrukken wil afgeven. En de burgemeester de bezwaren niet aan het EVRM "kan" toetsen omdat hij de Paspoortwet moet uitvoeren "zoals die luidt".

Een dergelijk besluit is in strijd met de Algemene wet bestuursrecht, omdat zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de relevante feiten (en dat zijn ook de rechtsnormen) zodat een besluit op een deugdelijke motivering gebaseerd wordt.¹⁰¹ Hiervan is nu afgeweken.

Op zich diende het besluit zorgvuldig tot stand te komen en deugdelijk gemotiveerd. Waarbij het uiteindelijke oordeel daarover bij de rechter ligt. Dit wil echter nog niet zeggen dat de burgemeester in de bezwaarschriftprocedure het werk van de wetgever over moest doen.

Feitelijk kon de burgermeester in het besluit op bezwaar als motivering voor het niet in behandeling nemen van de aanvraag verwijzen naar de parlementaire geschiedenis van de gewijzigde Nieuwe Paspoortwet. Waaruit blijkt dat er wel een toetsing aan hogere wetgeving plaatsvond.

Het Nederlandse parlement heeft, zoals de burgemeester weet, met de wijziging van de Nieuwe Paspoortwet ingestemd. Daarmee is de Nieuwe Paspoortwet een wet die gemeenten in medebewind uitvoeren en aan internationale rechtsnormen is getoetst.¹⁰² Toetsing is mogelijk.

De rechtsgang voor vingerafdrukweigeraars leidt op een redelijke termijn niet tot een effectieve oplossing. Nu vooral door tegenwerking.

---

¹⁰¹ Art. 3:2 AWB legt het bestuursorgaan een onderzoeksverplichting op om zorgvuldig de relevante feiten te onderzoeken om hierdoor tot een deugdelijke motivering van een beschikking op bezwaar te komen. Zie ook Algemene Wet bestuursrecht art. 3:46 dat bepaalt dat een besluit dient te berusten op een deugdelijke motivering. Art. 3:57 dat de motivering bekend moet worden gemaakt in het besluit. En art. 3:48 dat enkel geen motivering in het besluit hoeft te worden vastgelegd indien aannemelijk is dat daar geen redelijke behoefte aan is.

¹⁰² Een nuancering is terecht. De 2^e Kamer stemde op basis van te rooskleurige informatie in met de Nieuwe Paspoortwet. Gegevens zijn hen onthouden om tot een degelijk besluit te komen. (zie blad 65).

Tijdens een terechtzitting stelde een rechter ook dat de burgemeesters een bezwaarschrift wel aan de hogere wetgeving moeten toetsen.¹⁰³

Burgemeesters weigeren alleen van haar bevoegdheid gebruik te maken.

Het voorbeeld van die stelling is feitelijk de burgemeester van Voorburg.

6 Juridisch kader

6.1 Inleiding

In het voorgaande hoofdstuk is de situatie verteld waaronder schade ontstond. Een burger moet zich in een procedure tegen de paspoortwet staande houden. Je wordt alleen van het maatschappelijk verkeer uitgesloten. De reden waarom is duidelijk? Een ID-kaart is geweigerd.

Tegelijkertijd wordt een beroepschrift niet in behandeling genomen.

Een behandeling ter zitting is in 2012 een aantal keren uitgesteld. Waarna de Raad van State besloot om procedures 1,5 jaar stop te zetten.

Het gevolg is dat een burger zich financieel niet staande kan houden.

6.2 Aanleveren ID-kaart zonder vingerafdruk

De grondslag voor het weigeren van een ID-kaart zonder afgifte van een vingerafdruk ontbrak. Een Nieuwe paspoortwet daargelaten.

Met betrekking tot de periode na 26 april 2011 ligt de situatie anders.

Die periode heeft met de inhoud van de Nieuwe paspoortwet niets te maken. Ten aanzien daarvan is door de overheid een besluit genomen.

Aan de orde is het besluit om een ID-kaart vingerafdrukvrij te maken.

---

¹⁰³ Het gaat om de uitspraak die de Rechter tijdens de zitting op 15-02-2011 te Den Haag deed.
<https://www.vrijbit.nl/dossiers/dossier-paspoortwet/item/821-hoe-staat-het-met-de-rechtszaken-tegen-de-paspoortwet.html>

Op 28 september 2012 stond het aangekondigde wetsvoorstel ter afschaffing van de vingerafdrukken in ID-kaarten op de website van de rijksoverheid. Een wijziging die is doorgevoerd in de Nieuwe paspoortwet waarmee de Nederlandse ministerraad akkoord ging.¹⁰⁴

De verplichte afname van vingerafdrukken voor ID-kaarten blijkt onrechtmatig wegens strijd met het recht op privacy van de burgers.

Een gunstige ontwikkeling voor de gewetensbezwaarden die zich tegen afname van vingerafdrukken verzet. De overheid realiseert zich dat.¹⁰⁵

Anders ligt het met het zo snel mogelijk aannemen van dit wetsvoorstel.

In de praktijk ontstaat verwarring over wat de overheid op haar website uitdraagt. Zeker als wij de toezegging op zijn merites beoordelen. Voor de aanvraag van een ID-kaart is de verplichting tot afgifte vingerafdrukken komen te vervallen. Hetgeen feitelijk een holle frase is.

Voor de aanvraag van een ID-kaart wordt tot 2014 nog steeds vingerafdrukken afgenomen. Nu is sprake van politiek opportunisme.

De overheid houdt slechts rekening met hetgeen wat zij zelf nastreeft.

Het bewuste wetsvoorstel diende in de eerste helft van 2012 bij de Tweede Kamer te liggen. De toezegging van de heer Donner tegenover de SGP senator, Gerrit Holdijk. Een senator die voor een meerderheid van het plan van Donner zorgde om voor een ID-kaart leges te heffen.

Afschaffing van de verplichte afname van vingerafdrukken voor een ID-kaart komt gedurende 3 jaar alleen niet van de grond. Vreemd.

Voorals om dat de wet voor betaling leges ID-kaart er in 1 maand door is.

Ik verwijs inhoudelijk naar mijn beroepschrift d.d. 22 maart 2012.¹⁰⁶

---

¹⁰⁴ <http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bzk/nieuws/2012/09/28/paspoort-wordt-tien-jaar-geldig.html>

¹⁰⁵ <http://www.nrc.nl/nieuws/2012/10/17/raad-van-state-noemt-paspoortplan-minister-spies-onverantwoord/>

¹⁰⁶ Deze materie is al uitgebreid behandeld op pagina 42 en 43 van het bewuste beroepschrift.

In dit dossier bestond de zorgplicht om dit besluit in wetgeving om te zetten. En ook binnen redelijke termijn. Dat was ook wel te verwachten. Het was een uitkomst voor vingerafdrukweigeraars. Vooral omdat zij tijdens de beroepsprocedure buiten de maatschappij geplaatst worden.

Niet valt in te zien dat daaraan in redelijkheid kon worden getwijfeld.

Onder die omstandigheden diende de overheid wetgeving prompt in te voeren. Zodat burgers weer konden deelnemen aan de maatschappij. Door dat na te laten heeft zij in strijd met de haar betamende zorgvuldigheid en derhalve onrechtmatig jegens burgers gehandeld.

Een overheid is verplicht om de noodzakelijke ID-kaart zonder vingerafdrukken af te geven. De vingerafdruk blijkt geen meerwaarde te zijn.

Op zich om de simpele reden dat vingerafdrukken onbruikbaar zijn.¹⁰⁷

Het blijkt ook duidelijk uit het vonnis van de Hoge Raad te Den Haag.¹⁰⁸

6.3 Plicht om schade te beperken

Eerder in dit aanvullend stuk beweerde ik schade te leiden als gevolg van de invoering van de Nieuwe paspoortwet. Het ging daarbij om de periode: Juni t/m November 2012. In die bewuste periode moest ik een lening van 5216,22 euro aangaan voor mijn levensonderhoud.

Op deze beweerdelijke schade ben ik al ingegaan. Voorzover sprake zou zijn van schade is iemand verplicht om die zoveel mogelijk te beperken.

Een burger kan niet achterover leunen terwijl de beweerdelijke schade vervolgens oploopt. Om daarna een derde partij aansprakelijk te stellen.

Ik trof ook maatregelen die redelijkerwijs van mij gevergd kan worden.

---

¹⁰⁷ In de brief d.d. 26 april 2011 en d.d. 19 mei 2011 stelt Minister J.P.H Donner dat vingerafdrukken in documenten en databanken slecht blijken te zijn. En dus ongeschikt voor verificatie en identificatie.

¹⁰⁸ V.zr. HR 's-Gravenhage 18 februari 2014, Zaaknummer: 200.087,096//01 (stichting Privacy First.). Het Hof stelt dat er geen mogelijkheid zal zijn om bij vermoedens van fraude controles uit te voeren met behulp van vingerafdrukken. Zie bovenaan blad 7 van dit bewuste arrest. { Heel verhelderend....! }

Een WW-uitkering stopt op 19 januari 2012 en ik zat zonder inkomen.

In deze procedure kon ik mij financieel niet staande houden. Om erger te voorkomen was ik gedwongen een paspoort aan te vragen. Vooral doordat de rechtsgang nodeloos lang is vertraagd door de overheid. Nota bene aangaande een maatregel die een beoogde doelstelling mist.

Op 24 september 2012 deed zich dat keerpunt voor. Ik kreeg werk aangeboden. Het moment waarop een identiteitsbewijs noodzakelijk is.

Met als doel om naderhand verdere schade feitelijk te voorkomen.

De overheid heeft nagelaten tijdens de procedure daarvoor in te staan.

6.3.1 Tussenbalans

Deze situatie laat een ontwikkeling zien waarbij de overheid er langer over doet dan wenselijk is voordat de burger een ID-kaart kan benutten.

Een aangekondigd wetsvoorstel stond op 28 september 2012 op de website van de rijksoverheid. Maar pas 1,5 jaar later wordt er vorm aan gegeven. Niet kan worden volgehouden dat nu correct gehandeld is door de overheid. Het is feitelijk niet één maar twee bruggen te ver.

We zagen dat dezelfde verantwoordelijke minister voor het op orde brengen van dit wetgevingsdossier er geen noodzaak in zag om op te treden. Maar wel een noodwet door de 1e Kamer wist te loodsen toen de regelgeving rond de ID-kaarten hem opbrengsten ging kosten.

Toen was er ineens wel snelheid mogelijk in het wetgevingstraject.

Een schending van mensenrechten door de nieuwe paspoortwet is blijkbaar niet redengevend geweest tot versnelde reparatiewetgeving.

Op zich ontbrak het de overheid aan een onafhankelijke houding.

De kwaliteit en houdbaarheid van de rechtstaat wordt zo aangetast.

6.3.2 Een ongebruikelijke rechtsgang

De achtergrond waartegen schade ontstond is hiervoor aangegeven.

Het heeft alles met de Nieuwe Paspoortwet te maken. In de procedure zitten maar niet mogen deelnemen aan het maatschappelijk verkeer. Deze wet is onwerkkelijk. Niet alleen qua tijdsbestek. Maar ook qua invulling. Vooringenomenheid. 'Iets doordrukken'. Hoe verzint men dat?

Een democratische rechtstaat ziet erop toe dat alles correct verloopt.

In gewone beroepsprocedures wordt alles binnen 3 maanden afgerond.

Als burger woonde ik in de afgelopen 25 jaar tientallen zittingen bij vanuit mijn persoonlijke situatie. Afwijkend van wat ik nu meemaak ten aanzien van de Nieuwe paspoortwet. Alles wordt eindeloos vertraagd. De Raad van State besloot feitelijk om procedures 1,5 jaar stop te zetten.

Het is moeilijk verklaarbaar gelet op hoe alles behoort te verlopen.

*****

Tegen deze achtergrond vorder ik schade als gevolg van een procedure die afwijkt. Vooral gelet op hoe een rechtbank normaliter functioneert.

Iemand wil een procedure kunnen uitzitten. Nu is dit geblokkeerd.

Dit kan nooit de bedoeling van ons wettelijk stelsel zijn in Nederland.

Ook de Hoge Raad benadrukt dat voor een effectieve en efficiënte rechtsbescherming noodzakelijk is dat er geen feitelijke of juridische drempels zijn voor het instellen van een procedure. Ik verwijs naar het Montenegro-arrest van de Hoge Raad¹⁰⁹ en de artikelen 6 en 13 EVRM.

In het geval van de Nieuwe paspoortwet worden drempels opgeworpen.

De Hoge Raad noemt een dergelijk verloop een weinig voor de hand liggende weg die met het oog op een doeltreffende, waarborgen tegen

¹⁰⁹ HR 20 november 1987 (*Montenegro/Staat*), NJ 1988/843, m.nt. Scheltema; AB 1988/117, m.nt. Burg.

misverstanden biedende regeling van rechtsbescherming de blokkering van de toegang tot de burgerlijke rechter niet kan rechtvaardigen.¹¹⁰

“Indien de overheid het standpunt inneemt dat een burger voor het verrichten van bepaalde handelingen, zoals het uitoefenen van een bepaalde vorm van bedrijf of beroep, ingevolge een algemeen verbindend voorschrift een vergunning nodig heeft, maar die burger dit voorschrift onverbindend en daarom het invoeren en handhaven ervan jegens hem onrechtmatig acht, brengen de eisen van een doeltreffende rechtsbescherming tegen de overheid mee dat hij het geschil omtrent de verbindendheid van het voorschrift aan de rechter moet kunnen voorleggen.

Zolang de beslechting van een dergelijk geschil niet aan de bestuursrechter is opgedragen – hetgeen destijds, ingevolge art. 2 van de hier toepasselijke Wet Arob niet het geval was, en thans, zolang art. 8:2 Awb nog niet is vervallen, evenmin het geval is – moet die burger de vraag of het voorschrift verbindend is, in beginsel door middel van een vordering gegrond op onrechtmatig overheidsoptreden kunnen voorleggen aan de burgerlijke rechter.

Dit laatste wordt niet anders doordat, indien de burger zonder de vereiste vergunning handelt en tegen hem – aangenomen dat handelen zonder vergunning strafbaar is gesteld – een strafvervolging wordt ingesteld of bestuursdwang wordt toegepast, de verbindendheid van de desbetreffende regeling kan worden getoetst in een procedure voor strafrechter resp. de bestuursrechter.

---

¹¹⁰ Leenders/Ubbergen, r.o. 3.4.4. Vergelijk ook HR 17 september 1982 (*Zegwaard/ Knijnenburg*), *NJ* 1983/278, m.nt. Scheltema; *AB* 1982/573, m.nt. Stellinga; *Gst* 1983/6747.2, m.nt. Drupsteen; *BR* 1983/116, m.nt. Wessel; HR 2 februari 1990 (*Staat/Bolsius*), *NJ* 1993/635, m.nt. Scheltema; *AB* 1990/223, m.nt. Kleijn; *Gst* 1991/6915.6, m.nt. Damen; *AA* 1990, p. 459, m.nt. Drupsteen.

Kortom: “ik moest mij in de kosten storten”. Om alles te blijven overzien. In de procedure te kunnen blijven. Een goed einde na te streven feitelijk.

De ontvankelijkheid was in mijn geval reeds van tafel. De gemeente Voorburg maakte een procedurefout.¹¹¹ Belangrijk om vol te houden.

Het is van belang dat een rechter de paspoortwet inhoudelijk beoordeelt.

Momenteel ook een reële kans die zeker tot de mogelijkheden behoort.

Ofschoon rechters daartoe niet graag overgaan. Een vermoeden gelet op hoe een vingerafdrukweigeraar het vergaat tijdens een zitting.¹¹²

Nu is er geen uitweg meer om het niet op een correcte wijze af te wikkelen. Ook nu ik reeds over een geldig identiteitsbewijs beschik.¹¹³

“Een deugdelijke rechtsgang zou meebrengen dat de burger een paspoort of ID-kaart kan aanvragen en vervolgens los van die aanvraag kan procederen over de vraag of de opslag van zijn gegevens door de overheid ook wel rechtmatig is.

Daarvoor is nu de civiele rechtsgang ideaal. de burgerlijke rechter kan indien nodig een bevel aan het adres van de overheid geven om de opslag en bewaring van de gegevens te staken wegens de onverbindendheid van de betreffende bepalingen in de Paspoortwet. Die weg snijdt de burgerlijke rechter hier vooralsnog ten onrechte voor de burger af.”

¹¹¹ Op pagina 11 van dit aanvullend stuk is deze bewering onder voetnoot 65 naar de bron verwezen.

¹¹² Tot op heden zijn alle vorderingen in al deze individuele rechtszaken tegen de Nieuwe paspoortwet afgewezen. Niet ontvankelijk verklaard feitelijk. V.zr. Rb. Den Haag 18 mei 2010, V.zr. Rb. Maastricht 25 februari 2011, *LJN* BP6688; *LJN* BM6929; Rb. Den Haag 23 maart 2011, *LJN*: BP8841, *JB* 2011/113, m.nt. Sanderink; Rb. Leeuwarden 16 juni 2011, *LJN* BQ8032; V.zr. Rb. Utrecht 15 juli 2011, *LJN* BR2009; Rb. Leeuwarden 9 augustus 2011, *LJN* BR4658; Rb. Amsterdam 29 augustus 2011, *LJN* BR7082; Rb. Maastricht 29 augustus 2011, *LJN* BT7650; Rb. Amsterdam 17 april 2012, *LJN* BW2792; Rb. Amsterdam 17 april 2012, *LJN* BW2784; Rb. Utrecht 25 mei 2012, *LJN* BW6545; voorzitter ABRvS 7 augustus 2012, *LJN* BX3983, *NJB* 2012/1781; Rb. Utrecht 3 november 2012, *LJN* BY2245; voorzitter ABRvS 3 december 2012, *LJN* BY5838.

¹¹³ Schutgens in *JB* 2011/78. (Het ging om het commentaar van Schutgens op het vonnis van de rechtbank in de zaak van Privacy First c.s.) <https://www.privacyfirst.nl/aandachtvelden/item/178.html> En <http://www.recht.nl/vakliteratuur/milieurecht/artikel/285383/rechtbank-s-gravenhage-02-02-2011-366594-ha-za-10-1807/>

Een rechtsgang levert nu maatschappelijke nadelen op. En is omslachtig vanwege de lange duur ervan en de gekunstelde aard van de toetsing.

De redenen hiervoor zijn ondertussen al eerder aan de orde gekomen.

Het instellen van een procedure in deze zaak is daarentegen de enige mogelijkheid voor burgers om op te komen tegen de onrechtmatigheid van de Nieuwe Paspoortwet. Er staat voor hen namelijk geen andere met voldoende waarborgen omklede rechtsgang open. Zonder resultaat nu.

In 1^e aanleg is een zaak niet eens behandeld. En niet alleen bij mij.¹¹⁴

Anders gezegd: “een rechtsgang is gefrustreerd. Het juridisch verweer tegen een onacceptabele overheidsdaad eis wordt de burger onthouden.”

Op zich gaat het om een schending van een behoorlijke procesvorming.

6.4 Marginale toetsing

Marginale toetsing betekent dat de rechter nagaat of de overheid een besluit in een gegeven geval in redelijkheid wel had mogen nemen,

In het geval van de ID-Kaart is het de vraag of de Nederlandse overheid enige beslissingsvrijheid had. Menigeen kan daarover zijn twijfels uiten.

Het aanvankelijke wetsvoorstel gaat er vanuit dat de identiteitskaart een officieel reisdocument was. Maar dat is een onterechte veronderstelling. Zoiets is in strijd met de EU wetgeving. Ongeacht of de Nederlandse overheid daartoe zelf besloot. Die eigen afweging kon zij nooit maken.

De Raad van Europa stelt dat er geen rechtsgrond bestaat om identiteitskaarten onder het voorstel van de reisdocumenten te brengen.

Als zodanig verwijs ik naar de onderstaande voetnoot.¹¹⁵

---

¹¹⁴ <https://www.vrijbit.nl/dossiers/dossier-paspoortwet/item/977-rechtbank-amsterdam-weigert-paspoort-id-kaartrechtzaak-te-behandelen.html#>
<https://www.vrijbit.nl/dossiers/dossier-paspoortwet/item/833.html#>

¹¹⁵ <http://media.europa-nu.nl/9353000/1/j9vvhjsfpncqnhs/vh8rh4z7m2zy>

6.4.1 Beleidsvrijheid overheid ontbrak

Op 17 januari 2014 stelt de Nederlandse overheid dat de ID-kaart niet meer onder de EU-verordening valt. Daartoe is toen feitelijk besloten.

Een dergelijk besluit kan een afzonderlijk lidstaat überhaupt niet maken.

De regelgeving van de Europese Unie is door één lidstaat nooit te beïnvloeden. Voor het paspoort is men nog steeds afhankelijk van de EU.

Tegen deze achtergrond zien we dat de status van de ID-kaart door de Nederlandse overheid zelf is bepaald. En later werd teruggedraaid.

Hieruit blijkt dat de identiteitskaart strijdig was met hogere wetgeving.

In de omschreven situatie zou het een logische gevolgtrekking zijn geweest dat de rechter van zijn bevoegdheid had gebruik gemaakt.

Als vanouds vloeit de bevoegdheid voort uit het ongeschreven recht.¹¹⁶

Vooralsnog is niet overgegaan tot de uitvoering van deze bevoegdheid.

6.4.2 ID-kaart valt buiten de Verordening

We zagen dat de eis van afgifte vingerafdrukken voor identiteitskaarten afgeschaft is. Een RFID-chip en de vingerafdruk was niet toegestaan.

De Raad van Europa stelt dat die rechtsgrond voor ID-kaarten ontbreekt.

Op grond daarvan kan worden verondersteld dat de verplichte chip-opslag van biometrische gegevens op een identiteitskaart ook sneuvelt.

Een verplichte RFID-chip maakt onderdeel uit van de EU-Verordening waarvan de Raad van Europa stelt dat die voor een ID-kaart niet geldt.

Naar verwachting wordt de Nederlandse ID-kaart nu weer als vanouds.

In de praktijk blijkt deze chip echter nog steeds in de ID-kaart te zitten.

---

¹¹⁶ Van der Pot/Donner/Prakke e.a. 2001, p. 534; Van Buuren 1987, p. 18-19; C.A.M.J. Kortmann 2005, p. 374; Schutgens 2009, p. 7 {Bron: - Tjeerd Raijmakers, Onrechtmatige wetgeving, blad 7.}